

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eve Chase
BLACK RABBIT HALL

Copyright © Eve Chase Ltd, 2015

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01747-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TAJNA CRNOG ZECA

IV ČEJS

Prevela Radojka Jevtić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

*Smatrah ga mudrim, a kada bi zborio
O zmijama i pticama i mezimcima Boga
Svojim rečima granicu bi stvorio
Između ljudskog oka i znanja anđelskoga.*

*Jedno Ćuti! dovoljno je da zadržim dah;
Jedno Dođi! da ja odmah zaboravim na strah.*

„Brat i sestra“, Džordž Eliot

PROLOG

AMBER, POSLEDNJI DAN LETNJEG RASPUSTA,
1969, KORNVOL

Osećam se bezbedno na ivici litice, bezbednije nego u kući, u svakom slučaju. Par metara udaljeno od priobalne staze, dvadeset minuta veranja od kraja imanja, dovoljno daleko od svevidećih prozora Hola crnog zeca, nalazi se tajno mesto. Lebdim na litici koja se nadvija nad njim trenutak ili dva, dok mi vetar privija haljinu na noge, a tabani mi bride, zatim se spuštam pažljivo, stežući vlati trave, dok mi zvuci mora tutnje u ušima. (Bolje da ne gledam dole.) Jedan mali skok, od kog zastaje srce, i sedim baš na ivici neba.

Skočim li predaleko, sve je gotovo. Ne bih to uradila. Ali mi pada na pamet da mi se sviđa što bih to mogla. Što danas imam kontrolu nad svojom sudbinom.

Pritisnuta uz liticu, konačno dolazim do daha. Toliko mahnitog traganja: šuma, sobe, beskonačne stepenice. Pete oguljene u premalim platnenim patikama. I još ih nisam našla. *Gde* su? Rukom zaklanjajući nebeski sjaj, pogledom prelazim preko smaragdnozelenih vrhova litice s druge strane uvale. Pusto. Samo stoka na poljima.

Pomičem se nadole, leđima tik uz stenu, i drsko podižem haljinu tako da mi vetar prolazi kroz ogoljene savijene noge.

Ipak, konačno, ne mogu više da bežim od današnjih događaja. Čak mi i od zvuka talasa na stenama ošamareni obraz ponovo zabridi. Kada trepnem, vidim obrise kuće na unutrašnjoj strani kapaka. Pa pokušavam da držim oči otvorene i da oslobodim um u beskrajnom ružičastom nebu, gde sunce i mesec vise kao pitanje i odgovor.

Zaboravljam da bi trebalo da sam u potrazi. Da minuti prolaze brže od oblaka u sumrak. Samo mislim na sopstveno bekstvo.

Ne znam koliko dugo tu sedim, dok mi misli ne prekine ogromna crna ptica koja ponire preko litice u moje misli, toliko blizu da joj se kandže mogu uplesti u moju kosu. Instinktivno se saginjem u zavetrinu njenih krila, nos mi sreće hladnu kožu kolena. I kada pogledam gore, moje oči više ne gledaju u nebo, već u olupinu koja se pomera u bujanju plime.

Ne, nije olupina. Nešto živo. Delfin? Ili one meduze koje smo cele nedelje nalazili nasukane u uvali, kao izgubljen tovar sivih staklenih činija? Možda. Naginjem se napred, licem uranjam preko ivice da bolje pogledam, kosa mi mahnito leti, srce brže kuca, oseća nešto užasno ispod svetlucave površine, ali ga ne vidi. Ne još.

JEDAN

LORNA,
VIŠE OD TRI DECENIJE KASNIJE

Ovo je jedno od onih putovanja. Što ste bliže svom odredištu, teže je zamisliti da ćete ikada zaista stići. Uvek postoji još jedna okuka na putu, drmusanje do ćorsokaka neke staze na farmi. I postaje kasno, previše kasno. Topla letnja kiša dobuje po krovu automobila.

„Ja sam za to da stanemo i vratimo se u pansion.“ Džon se nadnosi preko volana da bi bolje video put koji se rastapa s druge strane vetrobrana. „Da popijemo po pivo i planiramo venčanje negde u okolini auto-puta M-25. Šta ti misliš?“

Lorna vrhom prsta crta kuću na zamagljenom prozoru. Krov. Dimnjak. Vijugavi dim. „Ne verujem, dušo.“

„Negde sa sunčanom mikroklimom, možda?“

„Ha! Smešno.“ Uprkos razočaranjima tog dana – nijedna sala za proslave nije ispunila njena očekivanja, previše preskupe cvetne tkanine – Lorna je poprilično srećna. Ima nečeg uzbuđljivog u vožnji kroz burno vreme s čovekom za koga će se udati; samo njih dvoje, učaureni u malom šištećem crvenom fijatu. Kada ostare, sećaće se ovog putovanja, pomisli. Biti mlad i zaljubljen, u automobilu na kiši.

„Super.“ Džon se mršti na taman obris u retrovizoru, koji se približava. „Sve što mi sada treba jeste da se prokleti džinovski traktor pilepi uz mene.“ Staje na raskrsnici, gde razni saobraćajni znakovi, iskrivljeni od vetra, pokazuju u pravcima koji imaju vrlo malo veze s uglom odgovarajućih puteva. „Gde sad?“

„Jesmo li se izgubili?“; zadirkuje ga, uživajući u toj pomisli.

„Satelitska navigacija se izgubila. Izgleda da smo potpuno izgubili mrežu. Samo u tvom voljenom Kornvolu!“

Lorna se smeši. Džonovo namćorasto ponašanje je dečačko i jednostavno, a ispariće s prvim tragom kuće ili hladnog piva. On ne prihvata ništa zdravo za gotovo, kao ona, niti postavlja sebi simbolične prepreke.

„Dobro.“ Glavom pokazuje na mapu na Lorninom krilu, koja je prekrivena mrvicama keksa i nasumično sklopljena. „Kako napreduju tvoje veštine čitanja mape, dušo?“

„Pa...“ Ona nespretno otvara mapu, razbacujući mrvice, koje se pridružuju praznim flašama vode, što se kotrljaju po peskovitom podu automobila. „Prema mojim grubim kartografskim proračunima, trenutno se vozimo po Atlantskom okeanu.“

Džon se zavaljuje u sedište i pruža noge, preduge za maleni auto. „Predivno!“

Lorna se nagine ka njemu i miluje mu butinu, gde je teksas izbledeo od mišića. Ona zna da je umoran od vožnje nepoznatim putevima po kiši, tražeći sale za venčanje, a ovu, najdalju i najtežu za nalaženje, ostavili su kao poslednju. Bili bi na Amalfijskoj obali da ona nije insistirala da umesto toga dođu u Kornvol. Ako Džona izdaje strpljenje, teško da ga može kriviti.

Džon ju je zaprosio na Božić pre nekoliko meseci, dok su borove iglice krckale ispod njegovog savijenog kolena.

Dugo je to bilo dovoljno. Volela je da bude verena, to stanje blaženog primirja: pripadali su jedno drugom, ali i dalje su se budili svakog jutra i birali da budu zajedno. Brinula se da ne urekne tu jednostavnu sreću. U svakom slučaju, nije bilo lude žurbe. Imali su sve vreme sveta.

A zatim nisu imali. Kada je Lornina majka neočekivano umrla u maju, žal ju je prikovala za zemlju i venčanje je odjednom postalo neizbežno, brutalno hitno. Smrt njene majke bila je podsetnik da ne čeka. Da ne odlaže i ne zaboravi da je crni datum zaokružen na svačijem kalendaru, i da se približava. To ju je dezorijentisalo, ali i začuđujuće podstaklo da živi, te je poželela da rukama zgrabi život, da se tetura u srećnim crvenim cipelama na štiklu kroz smeće Betnalgrinskog puta

jednog nedeljnog jutra, dok je kiša rominjala. Ovog jutra, uvukla se u svetložutu starinsku haljinu iz šezdesetih. Ako ne može sad da je nosi, kada će?

Džon menja brzine i zeva. „Kako se beše zove to mesto, Lorna?“

„Penkro“, kaže ona veselo, pokušavajući da ga oraspoloži, imajući na umu da bi oni, da je do Džona, prosto strpali njegovu veliku proširenu porodicu u ogroman šator u dvorištu njegovih roditelja u Eseksu, i to bi bilo to. Onda bi se preselili niz ulicu, blizu njegovih ljupkih sestara – menjajući svoj maleni stan u gradu za kuću u predgrađu, s prskalicom za travnjak – kako bi njegova majka Lorejn mogla da pomaže oko svih beba koje bi brzo usledile. Hvala bogu, nije zavisilo od Džona. „Penkro hol.“

On prolazi prstima kroz svoju plavu kosu, izbeljenu od sunca i skoro belu na vrhovima. „Još jedan pokušaj?“

Ona se uspravlja. Voli ovog čoveka.

„Dodavola s tim, hajdemo ovim putem. Imamo dvadeset pet posto šanse da pogodimo. Nadam se da ćemo se odlepiti od traktora.“ Gazi jako na papučicu za gas.

Ne odlepljuju se.

Kiša nastavlja da pada. Vetrobran je prekriven laticama livadske krbuljice, koje škripavi brisači guraju u nešto što podseća na malene snežne nanose. Lornino srce kuca malo brže ispod jedrog pamuka njene haljine.

Iako ne može da vidi mnogo dalje od kišnih potočića koji se slivaju niz prozor, ona zna da doline pod šumama, rečice i napuštene male uvale poluostrva Rouzland leže iza stakla, a ona već može da ih oseti kako se pomaljaju kroz maglu. Seća se kako je išla ovim putevima kao dete – posećivali su Kornvol skoro svakog leta – i kako je morski vazduh prolazio kroz spuštenu prozor, terajući poslednje zarobljene deliče čađavog Šireg Londona, i seća se traga napetosti na licu svoje majke.

Pošto je bila napeta žena, njenu majku mučila je nesanica celog života: izgledalo je da je jedino pored mora mogla da spava. Kada je Lorna bila mala, pitala se da li kornvolški vazduh nosi ista čudna isparenja što donose san kao polje maka u *Čarobnjaku iz Oza*. A sada

se mali glas u njenoj glavi pita da li isti taj vazduh nosi i porodične tajne. Ali odlučuje da ovu misao zadrži za sebe.

„Jesi li sigurna da ta stara zgradurina uopšte postoji, Lorna?“ Džonove ruke su prave i čvrsto drže volan, a oči mu se crvene od napora.

„Postoji.“ Ona diže svoju dugu tamnu kosu i vezuje punđu. Par pramenova beži i kovrdža joj se na belom vratu. Oseća toplinu njegovog pogleda: on voli njen vrat, tu meku bebaću kožu tik ispod uva.

„Podseti me ponovo.“ Pogled mu se vraća na put. „To je neka stara vila koju si posećivala s mamom kad si ovde dolazila na odmor?“

„Tako je.“ Ona uzbuđeno klima glavom.

„Tvoja mama je boravila na pozamašnom imanju, znam to.“ Mršti se dok gleda u retrovizor. Kiša sad pada u valovitim srebrnim potocima. „Ali kako možeš biti sigurna da je to baš ovo?“

„Penkro hol je iskočio na nekom direktorijumu za venčanja na internetu. Odmah sam ga prepoznala.“ Već je toliko stvari izbledelo – dodir zumbula u omiljenom parfemu njene majke, tačno onaj klik jezikom dok traži svoje naočare za čitanje – ali poslednjih nekoliko nedelja, druga sećanja, davno zaboravljena, naizgled nasumična, stupila su u neočekivano bistri fokus. A ovo je jedno od njih. „Mama koja pokazuje prstom na tu veliku staru kuću. Pogled pun strahopoštovanja. Nekako je to ostavilo utisak na mene.“ Ona okreće dijamantski verenički prsten na prstu, prisećajući se i drugih uspomena. Ružičasta papirna kesa na štrafte, puna kolača, teška joj je u ruci. Reka. „Da, skoro sam potpuno sigurna da je to ta ista kuća.“

„Skoro?“ Džon trese glavom i smeje se tako da mu odzvanja u rebrima. „Bože, mora da te volim!“

Na trenutak se voze u prijatnoj tišini. Džon je zamišljen. „Sutra je poslednji dan, dušo.“

„Znam.“ Ona uzdiše jer joj se ne sviđa pomisao da će se vratiti u vreli prenatrpani grad.

„Možda bi htela da radimo nešto što nema veze s venčanjem?“ Njegov glas je razoružavajuće nežan.

Ona se smeši, začuđena. „Naravno. A šta je to nešto?“

„Pa, mislio sam, ako postoji nešto... važno, što bi htela da posetimo?“ Reči mu nezgrapno prelaze preko jezika.

On čisti grlo pa traži njene tamne oči u odrazu retrovizora.

Lorna ne želi da susretne njegov pogled. Prstima otpušta kosu, da bi pala i prekrila crvenilo obraza. „Ne baš“, mrmlja ona. „Samo želim da vidim Penkro.“

Džon uzdiše, menja brzinu i odustaje od teme. Lorna briše žvrljotinu kuće sa zamagljenog prozora i gleda kroz očišćeni krug, nosa prislonjenog uz hladno staklo, zaokupljena svojim mislima.

„Dobro. Kritike?“, pita je on.

Ona okleva. „Pa, nema nikakvih kritika. Ne baš.“

On podiže obrvu.

„Ali pozvala sam i pričala sa stvarnim živim ljudskim bićem, ličnom asistentkinjom vlasnice te kuće. Sa izvesnom Endelion.“

„Kakvo je to ime?“

„Kornvolsko.“

„Da li ćeš to koristiti kao izgovor za sve?“

„Da, da.“ Lorna se smeje, izuva srebrne japanke i stavlja noge na čvrstu sivu plastiku pretinca u kolima, zadovoljna svojim tenom i činjenicom da joj se bledoružičasti lak nije okrnjio. „Objasnila mi je da je to privatna kuća. Ovo je prva godina da je izdaju. Tako da nema kritika. Ali ništa nije sumnjivo, kunem ti se.“

On se smeši. „Ponekad umeš da budeš takva naivčina.“

„A ti umeš da budeš tako prokleta ciničan, dušo moja.“

„Realističan, realističan.“ On gleda u svoj retrovizor, a oči mu se sužavaju. „Isuse!“

„Šta je?“

„Ovaj traktor. Preblizu je! I preveliki je!“

Lorna zauzima manje opušten položaj u svom sedištu i uvrće pramen kose oko prsta. Traktor zaista izgleda preteće preširok za tako uzan put, koji sada više liči na tunel, jer je zatvoren strmim ivicama od čvrste stene i krovom od isprepletanih krošnji. Spušta noge na pod automobila.

„Staćemo kod sledeće kapije i videti da li možemo da napravimo polukružno okretanje“, kaže Džon nakon još nekoliko napetih minuta.

„O, ma hajde!“

„Opasno je, Lorna.“

„Ali...“

„Ako ti je za utehu, kuća je verovatno kao i sve ostale, pansion koji pokušava da uspe. Sumnjivi centar za konferencije. A ako je iole dobra, onda nećemo moći da je priuštimo.“

„Ne. Imam *osećaj* u vezi s ovom kućom.“ Ona zateže pramen kose i vrh prsta joj se crveni. „Predosećaj.“

„Ti i tvoji predosećaji.“

„Ti si bio predosećaj.“ Ona mu stavlja ruku na koleno baš kad mu se mišići zatežu i noga gazi kočnicu.

Izgleda kao da se sve dešava odjednom: škripa guma, proklizavanje ulevo, tamni obris koji skače preko puta u žbunje. A zatim užasan mir. Dobivanje kiše po krovu.

„Lorna, jesi li dobro?“ Pipa joj obraz nadlanicom.

„Da, da, dobro sam.“ Ona jezikom prelazi preko unutrašnjosti usta, osećajući metalni ukus krvi. „Šta se desilo?“

„Jelen. Prilično sam siguran da je to bio jelen.“

„O, hvala bogu! Nije čovek.“

On zviždi sebi u bradu. „Ovo je bilo za dlaku. Jesi li sigurna da si dobro?“

Kucanje na vozačevom prozoru. Zglavci su dlakavi, koža crvena. Vozač traktora je planina sačinjena od narandžaste kabanice s koje curi voda.

Džon plašljivo spušta prozor. „Izvini zbog naglog kočenja, druže.“

„Da, prokleti jelen!“ Lice tog čoveka, izubijano kao i sam krajolik, približava se prozoru. On gleda preko Džonovog ramena i fiksira bezizražajnim pogledom Lornu. To je pogled koji nagoveštava da on ne sreće mnogo malenih tridesetdvoгодиšnjih brineta koje nose žute haljinice. Pogled koji nagoveštava da on ne sreće mnogo žena uopšte.

Lorna pokušava da mu se nasmeši, ali oseća da su joj usta zgrčena u uglovima. Umesto toga će možda briznuti u plač. Pada joj na pamet

koliko su bili blizu katastrofi. Sve izgleda još neverovatnije zato što su na odmoru. Ona se uvek oseća besmrtnom na odmoru, posebno kada je s Džonom, koji se postavlja zaštitnički prema njoj i potajno je prilično razuman i snažan.

„Prolaze kroz rupe u ogradama. Izazvali su sudar prošlog meseca.“ Iz usta tog čoveka u maleni auto ulazi nalet ustajalog daha. „Dvoje je unakaženo baš na nekoliko metara od ovog mesta. Proklete životinje su van kontrole.“

Džon se okreće ka Lorni. „Neko pokušava nešto da nam kaže. Možemo li sada da odustanemo za danas?“

Ona oseća drhtaj u njegovim prstima i zna da ne može više da ga gura. „U redu.“

„Nemoj tako da me gledaš. Doći ćemo neki drugi put.“

Neće doći, zna to. Žive predaleko. Prezauzeti su. Previše rade. Kada se vrate, građevinska firma Džonove porodice ima dugačak projekat u planu, neke nove otmene penthouse u Bouu, dok se njoj približava prvi dan zimskog polugodišta. Ne, sve je to preteško. Neće se vratiti. A Kornvol je nepraktičan. Skup je. A i previše bi tražili od svojih gostiju. Previše je to da se traži od Džona. Njenog oca. Njene sestre. Svi joj samo ugađaju zato što je sažaljevaju zbog gubitka majke. Nije blesava.

„Nema mnogo saobraćaja na ovom putu. Gde ste se uputili?“, pita vozač traktora dok češe kratki vrat. „Baš ste izabrali dan za to.“

„Pokušavamo da nađemo neku staru kuću.“ Džon otvara pretinac da uzme nešto slatko, kako bi umirio ruke. Nalazi prastaru poluotvorenu lepljivu mentolku. „Penkro hol?“

„O!“ Lice čoveka nestaje pod kapuljačom.

Osećajući da je prepoznao ime, Lorna se ispravlja u sedištu. „Znate za nju?“

Kratko klimanje glavom. „Hol crnoga zeca.“

„A, ne, izvinite, mi tražimo Penkro hol.“

„Ovdašnji ga zovu Hol crnog zeca.“

„Hol crnoga zeca.“ Lorna kotrlja reči preko jezika. Sviđaju joj se. Sviđa joj se ime. „Znači da je blizu?“

„Praktično ste na prilazu imanja.“

Lorna se okreće da pogleda prodorno u Džona, zaboravivši na sudar koji je mogao da bude i smrtonosan.

„Još jedno skretanje s puta – poslednja šansa da odete – vodi vas u oranice, ili ono što je ostalo od njih. Još jedno osamsto metara, ili tako nešto, pre nego što stignete do centra imanja. Videćete znak. Pa, kažem, videćete ga, ali je zakopan u žbunju. Moraćete da obratite pažnju.“ On ponovo počinje da bulji u Lornu.

„Čudno mesto. Zašto želite da idete tamo? Ako vam ne smeta što pitam.“

„Pa...“ Lorna uzdiše, spremna da objasni pozadinu te priče.

„Proveravamo mesta za naše venčanje“, kaže Džon pre nego što ona prozbori. „To jest, nameravali smo da proverimo.“

„Venčanje?“ Čovek širi oči. „Nek sam proklet.“ Naizmenično gleda Lornu i Džona. „Čujte, izgledate kao fin par. Niste odavde, zar ne?“

„Iz Londona smo“, oni uglas mrmljaju odgovor.

Čovek klima glavom, kao da to sve objašnjava. Jednu ruku stavlja na spuštenu prozor i njegovi prsti stvaraju debelu rukavicu kondenzacije na staklu. „Ako mene pitate, Hol crnoga zeca nije mesto za venčanje.“

„O, a zašto nije?“, pita Lorna, dok joj oduševljenje opet splašnjava, želeći da ovaj čovek ode.

Čovek se mršti i izgleda kao da nije siguran šta da im kaže. „Prvo, nije u podobnom stanju. Vreme začas upropasti kuće u ovom kraju, osim ako ne bacate novac u njih. A na tu kuću niko nije bacio ništa godinama.“ On vlaži ispucale usne jezikom. „Priča se da u njoj hortenzije rastu kroz pod i da se tu svašta čudno dešava.“

„O... ja to volim.“

Džon koluta očima, pokušavajući da se ne smeje. „Molim vas, ne ohrabrujte je.“

„Bolje da se vratim na put.“ Vozač traktora izgleda zamišljeno. „A vas dvoje se čuvajte.“

Oni ga gledaju kako tabana i slušaju njegove tupe korake dok se penje uz stepenice traktora da bi ušao u kabinu. Lorna ne zna šta da misli.

Tajna crnog zeca

Ali Džon zna. „Drži se čvrsto! Pazi da opet ne iskoči Bambi. Ići ću u rikverc do raskrsnice. Idemo nazad u civilizaciju, po lepo hladno pivo. I baš u pravi čas.“

Lorna mu steže ruku dovoljno jako da mu pokaže da to zaista misli. „Bilo bi besmisleno da se sada vratimo. Znaš da bi bilo.“

„Čula si šta je ovaj čovek rekao.“

„Moramo sami da vidimo, makar i samo da bismo je odbacili, Džone.“

On klima glavom. „Prosto nemam dobar osećaj.“

„Ti i tvoji osećaji“, kaže ona imitirajući njegov raniji komentar i pokušavajući da ga zasmee. „Hajde, to je jedino mesto koje zaista želim da pogledam.“

On udara prstima po volanu i razmišlja o svom položaju. „Dugovaćeš mi za ovo.“

Ona se savija preko ručne kočnice i prislanja usne na tople čekinje njegove vilice. On miriše na seks i digestivni keks. „A šta loše ima u tome?“

Nekoliko trenutaka kasnije, mali crveni fijat skreće s puta, a zatim se kotrlja kao kap krvi preko mokrog zelenog prilaza, dok krošnje drveća čvrsto zatvaraju put iza njih.

DVA

AMBER, FICROJEV TRG, LONDON,
APRIL 1968.

Mama je imala sreće što se nije ozbiljnije povredila u toj nesreći. Tako svi kažu. Da je njen taksi proklizao još par centimetara udesno, udarili bi direktno u bankinu u Bondovoj ulici, umesto što su je samo zakačili. Mama se svakako ispreturala u automobilu, leteći kroz crni

taksi s kesama iz kupovine, jedva sprečivši da joj lice udari u staklo, šakom koja je bila savijena unazad. Njeni novi moderni šeširi ostali su netaknuti. Vozač taksija joj nije naplatio vožnju. Ipak, ne može se reći da je baš imala sreće.

Deset dana kasnije, i dalje ima žutu modricu na kolenu i uganut zglob u zavojima. Mora da sedi, sedi, sedi, u subotu ujutru, umesto da igra tenis u Ridžent parku ili da juri svoju mlađu sestru po dvorištu.

Sada sedi u tirkiznoj stolici kod prozora dnevne sobe, s nogom podignutom na stolicu, i bulji u crne kišobrane na trgu ispod. Pogled joj je odsutan. Kaže da je to od lekova protiv bolova. Ali ja znam da mama sanja o tome da se vrati u Hol crnog zeca, ili na staru farmu njene porodice u Mejnu, negde daleko i divlje, gde može da jaše svoje konje na miru. Ali Mejn je predaleko. A ona ima osećaj da je Hol crnog zeca još dalje.

„Mogu li da vam donesem još malo čaja, gospodo?“, pita Neti, iz poštovanja skrećući pogled s uznemiravajuće modrice na maminoj nozi.

Neti je nova sluškinja – od pre tri meseca. Šuška kada priča – ne može se odoleti imitiranju – a preselila se iz starinske kuće na Itonskom trgu, „gde se i dalje pretvaraju da je 1930. godina“, kaže mama. Mislim da Neti više voli da bude ovde. Ja bih.

„Ili još neko jastuče?“

„Ne, hvala ti, Neti. Tako si pažljiva. Ali meni je baš udobno, i popila sam toliko čaja u poslednjih nekoliko dana da mislim da bi sledeća šolja mogla da bude kobna.“ Mama se smeje, otkrivajući dva razmaknuta prednja zuba, zbog kojih se njen osmeh čini mnogo većim od osmeha drugih ljudi. U taj razmak može da stavi šibicu. „I, Neti, molim te, ne ustručavaj se da me zoveš gospodom Alton, ili čak Nensi. Nema potrebe da ovde budeš formalna, uveravam te.“

„Da, go...“ Neti se zaustavlja i stidljivo osmehuje. Podiže praznu šoljicu čaja i polupojeden batenberški kolač i spušta ih na sjajni srebrni poslužavnik bez ijednog zvuka. Boris maše repom i upućuje joj svoj najbolji pseći pogled. Iako ne treba da daje psu prečesto da jede – Boris je buca, proždrljivac, jednom je smazao pola kila putera u

jednom obroku, a zatim povratio na stepenicama – ja znam da ga Neti hrani u kuhinji kad niko ne gleda. Sviđa mi se zbog toga.

„Dodi ovamo, ti“, kaže mi mama kad Neti ode. Privlači k sebi stolicu za klavir i tapše je.

Sedam i stavljam glavu u njeno krilo, udišući oštar miris njene kože kroz svetlozelenu svilu haljine. Ona mi mazi kosu. A ja se istovremeno osećam kao da sam i njena poverenica i njena beba, i da bih mogla tu da ostanem zauvek, ili barem do ručka. Nije kao da će njeno krilo ostati moje još dugo: ima nas previše – ja, Barni, Kiti, tata, moj blizanac Tobi kad se vrati iz internata. Ponekad osećam kako je nema dovoljno za sve nas.

„Tvoja noga izgleda kao neka krtola, mama.“

„O, pa hvala ti, dušo!“

„Tvoja druga noga je i dalje lepa“, kažem brzo, bacivši pogled na dugu tanku nogu s ispruženim stopalom, ispravljenim kao u balerine, s drugim prstom začuđujuće dužim od prvog, isturenim ispod podignutog šava čarape.

„Jedna lepa noga je dovoljna. A druga izgleda gore nego što jeste, zaista.“ Obmotava moj pramen kose oko prsta tako da izgleda kao crveni svileni kanap s kićankama, kojim se vezuju zavese. Sedimo tako neko vreme, dok stari sat otkucava, a London napolju tutnji. „Peni za tvoje misli?“

„Baka Esme kaže da si mogla da umreš.“ Ne mogu da prestanem da razmišljam o nesreći. Crna bankina koja čeka crni taksi. Škripa kočnica. Kutije sa šeširima koje lete kroz vazduh. Nešto što se ne može ni zamisliti da se dešava – a ipak se dešava. „Zbog toga se osećam... Ne znam.“

Ona se smeši, savija se preko mene, a vrhovi njene bakarne kose golicaju mi obraze. Mogu da osetim njenu *pond* kremu za lice. „Trebaće mnogo više od taksija u Brutonskoj ulici da me ubije. Geni Nove Engleske, dušo.“

Buljim ponovo u njenu natečenu nogu pa brzo skrećem pogled, želeći da ipak nisam. Zbog te modrice osećam se veoma čudno. Mami se inače ne dešava ništa loše. Ona ne dobija grip. Ni glavobolje. Ili ono

što ima gospođa Holivel, Matildina mama, zbog čega mora da se vrati u krevet posle ručka skoro svakog dana i ponekad uopšte ne može da ustane. S vedrije strane, ako je ovo to loše što je trebalo da se desi mami, onda pretpostavljam da to i nije toliko loše. Barem je prošlo.

„Molim te, nemoj se brinuti za mene, Amber.“ Gladi mi čelo vrhom palca. „Mladi ne smeju nikad da brinu o svojim roditeljima, znaš? Briga je majčin posao. Tvoje vreme za sve to već će doći.“

Mrštim se, gledajući u pod, nesposobna da povežem tačke između trenutka kada imam četrnaest godina i onog kada ću i sama postati žena i majka. Šta se dešava bratu blizancu kada se udate? Šta bi tada Tobi radio? To me muči.

„Sve je u redu.“ Mama se smeši. „Imaš ti još vremena.“

„Hoćeš li i dalje moći da jašeš Viteza?“, kažem ja brzo menjajući temu. Vitez je njen holandski toplokrvnjak. Zvuči kao da je vranac zbog svog imena, ali je u stvari dorat.

„Da jašem Viteza? Da li se šališ?“ Mama se uspravi pa se trgnu. „Ako još dugo budem sedela u ovoj stolici, poludeću. Ne mogu da *dočekam* da jašem Viteza. Ako treba, odskakutaću do Kornvola da ga jašem.“

Poznajući mamu, ovo nije toliko neverovatno koliko zvuči.

„Zapravo, ove večeri planiram da pričam s tvojim ocem o odlasku u Hol crnog zeca ranije nego inače.“

„Kada je to ranije?“

Ona se vrpolji na jastucima, pošto ne može da nađe udoban položaj. „Sledeće nedelje – i ranije, ako Pegi može da spremi kuću do tada.“

„Sledeće *nedelje*?“ Glava mi odskače s njenog krila. „Ali uskršnji raspust počinje tek za dve nedelje.“

„Možeš da poneseš svoje knjige za školu ako hoćeš.“

„Ali mama...“

„Dušo, ionako provodiš previše vremena s glavom u knjigama. Neće nikome škoditi ako propustiš malo gradiva. Previše škole nije dobro ni za koga.“

„Ali zaostaću.“